

Nem aggódom, nem vagyok akkora ember, hogy valaha is tollára vegyen a legújabb kor legigazabb bajnoka: Végh Antal. Az Ünnepi (?) Könyvhétre megjelent művecskéje a már tőle megszokott módon, magánkiadásban, jelesül a szerzőében látta meg a ponyvát. Hitvány újságnyomó papíron került az utcára az Őlbeülni? Dorombolni? című... mi is? Formáját tekintve könyv volna a kétszáz oldalnyi interjú. Pontosabban öninterjú. Mert a legújabb Végh-remekben már azzal sem fárasszta magát a szerző, hogy valakivel kérdeztesse magamagát. Hát nem egyszerűbb, ha nincs semmi fakszni, semmi új-

ságírói vacakolás? Végh Antal azt kérdez Végh Antaltól, amit akar, s a válaszok csorbítatlanul – vélhetően csorbítatlanul – kerülnek a papírra. (Ellenkező esetben a szerző beperli saját magát, majd az ítélettel meg nem elégedvén föllebbez... és így tovább. Isteni muri lenne. Szerintem Végh Antal képes erre.)

Már most ne firtassuk, szerencsés dolog-e, ha egy eredetileg íróember szerinte nem jutván elegendő nyilvánosság-hoz, teremt magának azt. Öninterjúval. Azt se firtassuk, ehető-e olvasó ember számára kétszáz oldalnyi interjú, ami elsősorban kinyilatkoztatás. Firtassuk inkább azt, van-e jó

Vég(h)elgyengülés

szava valakihez is Végh Antalnak? Nincs. Ülepen bilenti Konrád Györgyöt és Csurka Istvánt, lekever néhány mondatnyi nyakast Csoórinak, Csengeynek. Lepofozza a kultúrcafé Aczélt, nem kíméli Antall Józsefet, de Göncz Árpádot sem. Egyet jobbra, egyet balra. Kiderül, hogy itt mindenki ostoba, korrupt, harmadvonalbeli nímand, s mindenkit a politika mocskos szellői lebegtettek csak a színre. Micsoda rohadt

világ! Nem marad el a szörnyű jóslat sem. Mert pocsek ez a mai kormány – így Végh Antal –, de nem ez a baj, hanem az, hogy ami váltja, mert váltja, az az egy biztos, szóval, az még pocsekabb lesz...

Ez itt ugyan könyvről szóló néhány sor lenne, de érdemes visszaidézni Végh Antal megannyi arcát. A debreceni futbalcsapat mellett volt egykoron... mi is? Edzői diploma nélkül edző, utóbb szaktanácsadó. A debreceni

aranylábúakból sem akkor, sem azóta nem lett egyetlen focista sem világsztár, ezt a csapat is nyújtani tudta. Végh még egyszer nekifutott, akkor a Mányi TK atyaistene lett, de hol van már a mányi aranycsapat? Aztán írt futball-színarabot, ami még ama disztíngvált Magyarországon is országnyit bukott. Legutóbb az Új Idő elnevezésű monstre vállalkozás élére állt, ami most a tönk szélén is túljutva haldoklik. Szóval: amihez nyúlt az író, az széthullott, összemolult. Még íróként a legsikeresebb..., de magát javon hányadik vonalba sorolja, ha Konrád, Csoóri, Csurka, **Eörsi**

saját szerepében csak másod-harmad vonalbeli?

Szóval, Végh írt egy pocsek könyvet, amiben önmagát kérdegeti, hibátlannak elmondja, miközben mindenki más, aki él és mozog, valójában dilettáns kisgazember. Nem az a baj, hogy Véghnek ez a véleménye. Joga van rosszat mondani, ha éppen úgy látja jónak. Csakhogy ez a szubjektív, nagyon-nagyon magánvélemény miért lenne egy könyv témája? És főként miért kellene ezért bárkinek is kettő híján kétszáz forintot lefizetnie? Akinek persze végtelen a pénze...

**HORTOBÁGYI
ZOLTÁN**